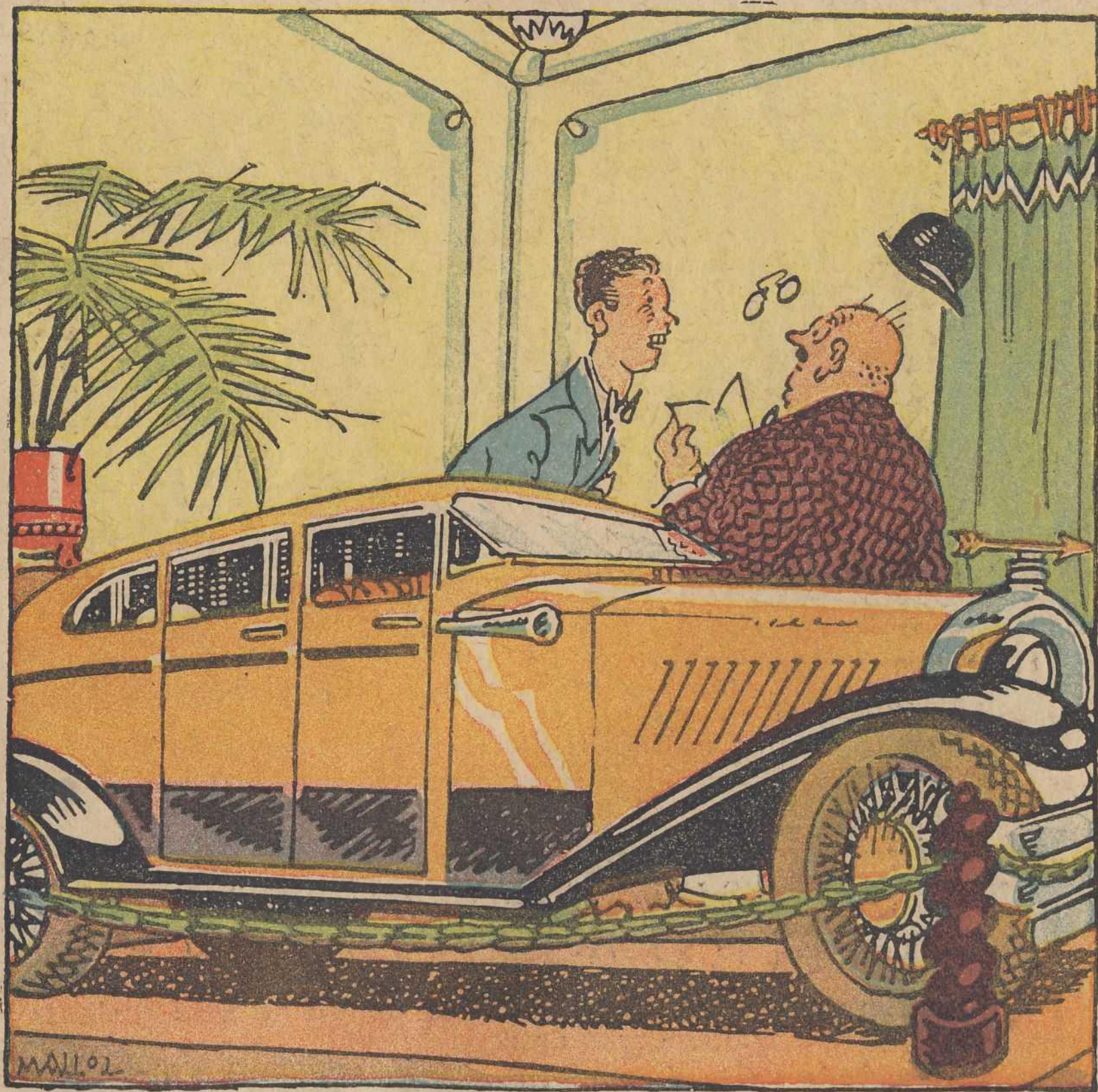
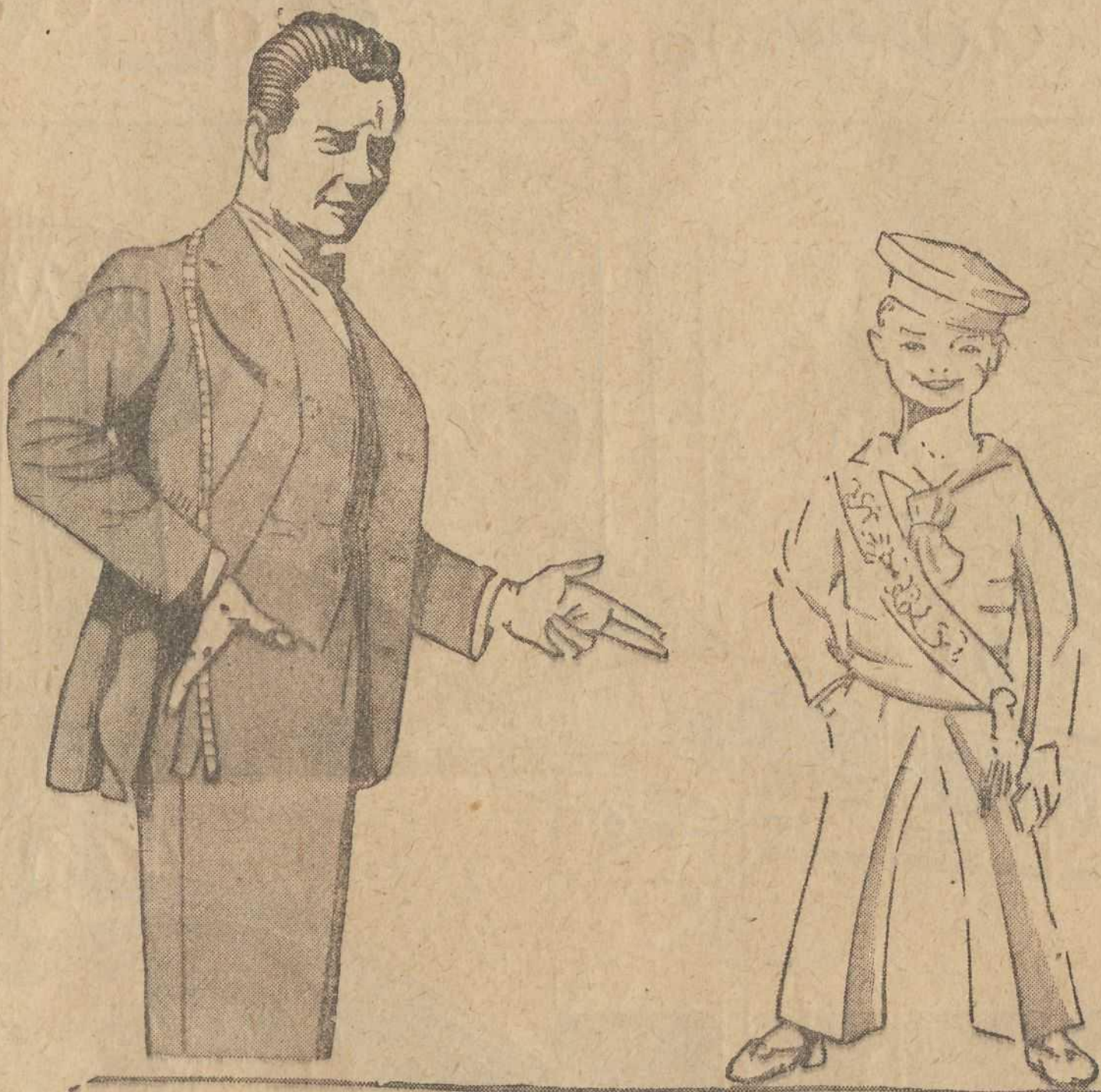

EN PATI-CO-FET

— ¿I de velocitat com va?
— En quan a velocitat ja n'hi responc, és el cotxe ideal i preferit pels bandits.

GRANS · MACATZEMS
SANTA · EULALIA
· BOQUERIA · 1, 3 i 5 · i · CARDENAL · CASAÑAS · 2 ·

ÚLTIMS MODELS EN VESTITS PER A
PRIMERA CÒMUNIO

Extensíssim assortit en vestits per nen, en tots els models i qualitats
Camiseries i gèneres de punt

Compari els nostres preus i veurà que venem molt barat

Nota. — Tots els dijous a la tarda de 4 a 7, regalem magnífiques bombes als nens i nenes compradors.

El patronatge de Sant Jordi

Hom sap que el gloriós màrtir Sant Jordi, no sols és damunt Catalunya que estén el seu poderós valiment, sinó que també patroneja altres pobles cristians com Anglaterra, Rússia i Grècia.

D'aquesta última nació justament, es diu que els almogàvers que hi anaren en la famosa expedició de Roger de Flor, en portaren al nostre país la llegenda de la «Donzella alliberada», ço que no vol dir, però, que de ben abans la devoció al Sant Cavaller no fos ja ben estesa a Catalunya així com als altres pobles que formaren la gloriosa Corona d'Aragó.

Així es conta que ja en temps de Borrell II, en ocasió en què el comte lluitava amb un reduït estol contra els sarraïns, se li aparegué el Sant, muntat en cavall blanc damunt dels núvols, decidint aquella batalla que restituí la ciutat de Barcelona a la sobirania comtal, motiu pel qual Borrell, agraït a aquell sobrenatural auxili, posà per divisa la creu vermella damunt del seu escut i la imatge del Sant al penó, a la rodella i a la sobrevesta.

A Aragó es serva la llegenda d'altra aparició de Sant Jordi en 1076, al bo de la batalla d'Alcarraç, en ajut de l'estol de Sanx Ramir contra les hostes musulmanes, fins deixar l'exèrcit cristià victoriós dins la ciutat d'Osca.

Del temps de Jaume I es conten altres dues aparicions: una en la batalla d'Alfama, que decidí la reconquesta de València, i altra en la de Mallorca, en la qual també la victòria gaudí pels cristians.

Aquesta cooperació del Sant en les gestes dels nostres guerrers fou causa què aquests l'aclamessin per patró llur, i que prenguessin per crit de guerra aquell «Sant Jordi, firam, firam!», amb el qual es llençaren ardidament a la lluita.

Durant l'Edat Mitja, la devoció al Sant fou general a Catalunya, a Aragó, a València, a Mallorca i al Rosselló.

Els nostres comtes-reis no sols reteren piadós culte a Sant Jordi, sinó que crearen una Ordre de cavalleria que posaren sota la seva advocació.

Les Corts catalanes de 1456 declararen festa de precepte en tot el Principat, i als Comtats del Rosselló i de Cerdanya la diada del Sant, com així també fou instituït per concessió pontifícia en 1667, segons consta del «Dietari del Consell Barceloní».

La festa a Sant Jordi es celebrava solemnement amb actes religiosos, recepcions de Cort, borneig i lluminàries.

A partir del segle XVIII el culte del Sant Patró del Principat decaigué visiblement, fins que a les darreries del segle XIX renasqué en termes que, per ço que avui es pot veure, fan esperar una total reinstauració de la festa amb aquella solemnitat que assolí en temps enllà anats.

— Perquè, estimats confreres, ja sé que a la més petita apel·lació als vostres sentiments humanitaris, us aixecaríeu i acudiríeu com un sol home.

Desig planer

Ai, Senyor! si tot fos pla
mai no hauríem d pujar
ni tampoc jamai baixar
els dalts i baixos.
Si muntanyes no hi hagués
no caldria que sués
el caminant ni el pagès
en fer sa ruta.
No havent d'anà amunt ni avall
un auto de mig cavall
no tindria cap treball
per transportar-nos.
Bé ho havia endevinat
aquell poble entusiasmat
que proclamà la igualtat,
cosa gens fàcil.
Ai, pujar muntanya amunt
és un esport poc jocund.

I quan ets al cim, al punt
cal davallar-ne!
Però la desigualtat
enlloc tan mal ha causat
com al mig del mar irat
quan s'esterrufa.
Perquè quan amunt i avall
van les ones de cristall
hom es cansa d'aquell ball
més que de pressa.
I, conseqüència fatal
seguint un moviment tal,
també el dinar ens fa mal
i ens puja i baixa.
Que bells fóreu, terra i mar
si us poguéssin aplanar!
Podríem pertot anar
en bicicleta..!

P. E, P.

La indemnització

QUALSEVULLA petita cosa que tregués per uns instants l'ensopiment que plannava sempre damunt aquell poblet de minaires, era un esdeveniment memorable. Per això aquell matí de diumenge, en arribar la colla de saltimbanquis que, corrent món, s'escaigué a passar per allí, tothom deixà la casa i aprofità amb goig l'ocasió de viure uns moments de distracció i alegria. Alegria trista, si voleu, però el que mai no té res, amb ben poc s'acontenta.

Els rodamons presentaren llur treball en un indret ombrejat per grans arbres i situat a un extrem del poble. Per bé que els exercicis de força i d'habilitat pecaven de vulgars, foren molt ben rebuts per la més aviat distingida que nombrosa concurrència, i els aplaudiments amb què eren premiats podien molt bé qualificar-se d'entusiastes. Es sabut, però, que amb la glòria solament hom no pot pas viure i els de la faràndula es veien precisats a passar el platet. I en honor a la veritat i fent justícia als habitants d'aquell agrupament de casetes, hem de dir que saberen comportar-se dignament en l'instant dolorós de correspondre a la gentilesa interessada dels artistes vagabunds.

Després cadascú se n'anà al seu niuet a donar compte amb bona gana del dinar dominical, i els saltimbanquis pogueren procurar-se en bona moneda allò que els calia per recuperar les forces que havien deixat de mica en mica en la pols dels camins i en major quantitat en la representació suara celebrada.

Però si el públic de gent gran els abandonà, deixant-los completament lliures, no feren pas el mateix els infants. Enlluernats per les gestes extraordinàries dels gimnastes de carretera, atrets per les coloraines de llurs vestits i per les pintures dels rostres eixuts i, sobretot, encisats pel misteri d'aquelles vides tan diferents de les que ells coneixien, els menuts s'apropaven al carro, i a respectuosa distància contemplaven la colla de tristos rodamons encarregats de dur arreu una alegria que no podien sentir.

De mica en mica, però, la distància es féu més curta, i poca estona després tots plegats, xics i grans, estaven agrupats i conversaven animadament com antics camarades. Emma i el seu gos — ella, la més entremaliada de les nenes, i ell, el més esbojarrat i fidel dels gossos — lligaren coneixença amb el més ferreny dels de la «troupe», que, pel que es veia, era el que podríem dir-ne director o capitost. Emma era gentil i festosa i tenia en els seus ulls una llum acaroadora que atreia tot seguit amb la més viva simpatia. Turc, el gos, obeïa a la voluntat de la seva mestresseta i es mostrava amic del qui ho era d'ella.

El saltimbanqui, d'habitud mal carat i escàs de paraules, reia com un innocent i parlava amb una animació extraordinària. Tenia la nena a la falda i el Turc als seus peus brandant la cua. De sobte, estranyat de la confiança que li mostrava Emma el rodamon li preguntà:

— ¿Es de debò que no et faig por?

— I ¿per què me n'heu de fer? — replicà la nena. Prou que es veu que sou bona persona.

— ¿De veritat que no et semblo dolent?

— Gens ni mica. ¿Es que hi ha algú que us hi troba?

El gimnàstic pensà en les moltes vegades que havia estat foragitat de molts indrets com una fera perillosa i sospirà amb amarguesa.

— ¿I no et faria res de besar-me? — pidolà, amb cert temor de no ésser atès.

Però Emma ni tan sols dubtà. Envoltà el coll d'aquell homenàs amb els seus bracets i li féu un bon petó a les galtes.

Una veu prou coneguda la féu posar dreta i separar-se del seu nou amic. Era la seva mare que cridava, amb manifest enuig:

— ¿Què fas aquí? Au, cap a casa! Qui sap am quina intenció aquest home t'ha cercat conversa!

La casa del saltimbanqui es contragué en una ganyota de pena i de despit, però els seus llavis no s'obriren per protestar, car sabia prou per experiència que el millor partit era callar.

— Apa, anem — afegí la dona, prenent la seva filla de la mà. — Ja saps que no vull que t'allunyis massa de casa.

I renyà la seva filla, mentre anaven fent via seguides del Turc, que, com si tingués por de rebre, caminava amb les orelles abaixades i la cua entre les potes.

* * *

— ¿No heu vist pas la noia? — preguntà a una veïna.

Essent la resposta negativa, anà a fer la demanda un xic més enllà. Tampoc l'havien vista.

Una tercera comare a qui féu idèntica pregunta, contestà:

— Fa potser més de dues hores que estava amb els nois de Johnson. Potser ells et sabrien dir on és.

La mare cercà els nois i els parlà d'Emma.

— Hem jngat una estona plegats, però després se n'ha anat amb el Turc — explicaren els infants.

— Quina en fóra que no estés amb els saltimbanquis — féu la dona que l'acompanyava.

— ¿Els saltimbanquis? Qui sap on són. Fa prop d'una hora que han sortit del poble — aclarí un minaire.

Un pressentiment ennuvolà la pensa de la mare.

— ¿I si ells me l'han robada? — exclamà.

Per bé que els que l'escoltaven creien que tal suposició podia molt ben ésser certa, feren el possible per distreure-la.

— Ca! Ben segur que deu estar jugant dins d'alguna casa.

— Ja veureu: vaig a mirar si la trobo per la carretera o pels camps d'aquí al darrera.

— No us acoreu. Potser és amb el vostre home a passeig.

La pobra mare mogué tristament el cap.

— No m'enganyo, no. Aquells vagabunds se l'hauran enduta!

En un moment tots els habitants del poblet estaven assabentats de la desaparició d'Emma, i tots estaven convençuts que allò era cosa dels saltimbanquis fugitius. Se n'acabaren de convèncer quan arribà el pare de la noia i manifestà que no havia vist la seva filla des de l'hora de dinar.

Tanmateix, cercaren arreu sense resultat satisfactori. Hom registrà casa per casa i tots els recons dels horts; alguns s'arribaren fins al bosquet veí i no s'oblidaren de demanar als que venien de passeig si havien trobat la desapareguda.

— El que cal és anar a empaitar els raptors — digué un minaire.

— Ben pensat — respongueren d'altres.

I en moment es disposaren tres cavalls i muntats en ells partiren tres homes coratjosos que aviat desaparegueren entre la pols de la carretera.

Els pares d'Emma passaren una estona d'angoixa.

— Ja s'hauran enginyat per desaparèixer i no poder ésser trobats — suspiraven, referint-se als rodamóns.

Qui sap quin camí hauran emprès! — murmuraven les veïnes.

Aviat, però, llurs cors s'obriren a l'esperança. El carro dels saltimbanquis escortat pels tres coratjosos minaires, s'anava acostant al trot dels cavalls.

— Aquí els teniu — féu el més vell dels genets. — Ara el que cal és fer-los parlar, car s'entesten en afirmar que no han vist la vostra filla.

— Així és, us ho juro — exclamà el director de la «troupe». — Des de que l'he tinguda a la meva falda, aleshores que sa mare l'ha cridada, no l'he vista més.

— Això és bo per dir — féu el pare d'Emma. — Algú dels vostres ha fugit amb ella per altres camins.

— El millor és avisar el xerif de la vila veïna — proposà un dels allí presents. — Ben segur que ell els farà dir la veritat.

— No cal — interrompé un altre. — Nosaltres mateixos som capaços de fer-los confessar. Deixeu-me'ls per a mi!

I ja anava a proposar un mitjà per castigar els saltimbanquis, quan aparegué el Turc, el qual saltà damunt dels seus amos i es posà seguidament a córrer. Veient que no n'hi feien cap, repetí la seva maniobra afegint-hi continuats lladrucs.

— Diria que aquest gos vol cridar nos l'atenció — féu el pare d'Emma.

I amb la seva muller i uns amics es disposaren a seguir el Turc que, amb desfici, els convidava a anar amb ell. No tardaren molt a trobar la nena, aje-guda a terra i amb un trenc al front per on s'escorria un rajolí de sang. L'aga-fa en i la transportaren corrent al poblet on, un cop guarida, no tardà en re-venir se. Aleshores pogué explicar que, havent sortit a passeig amb el Turc, havia reliscat en intentar enfilarse en una roca i havia caigut, fent-se mal i perdent el coneixement a conseqüència del dolor experimentat.

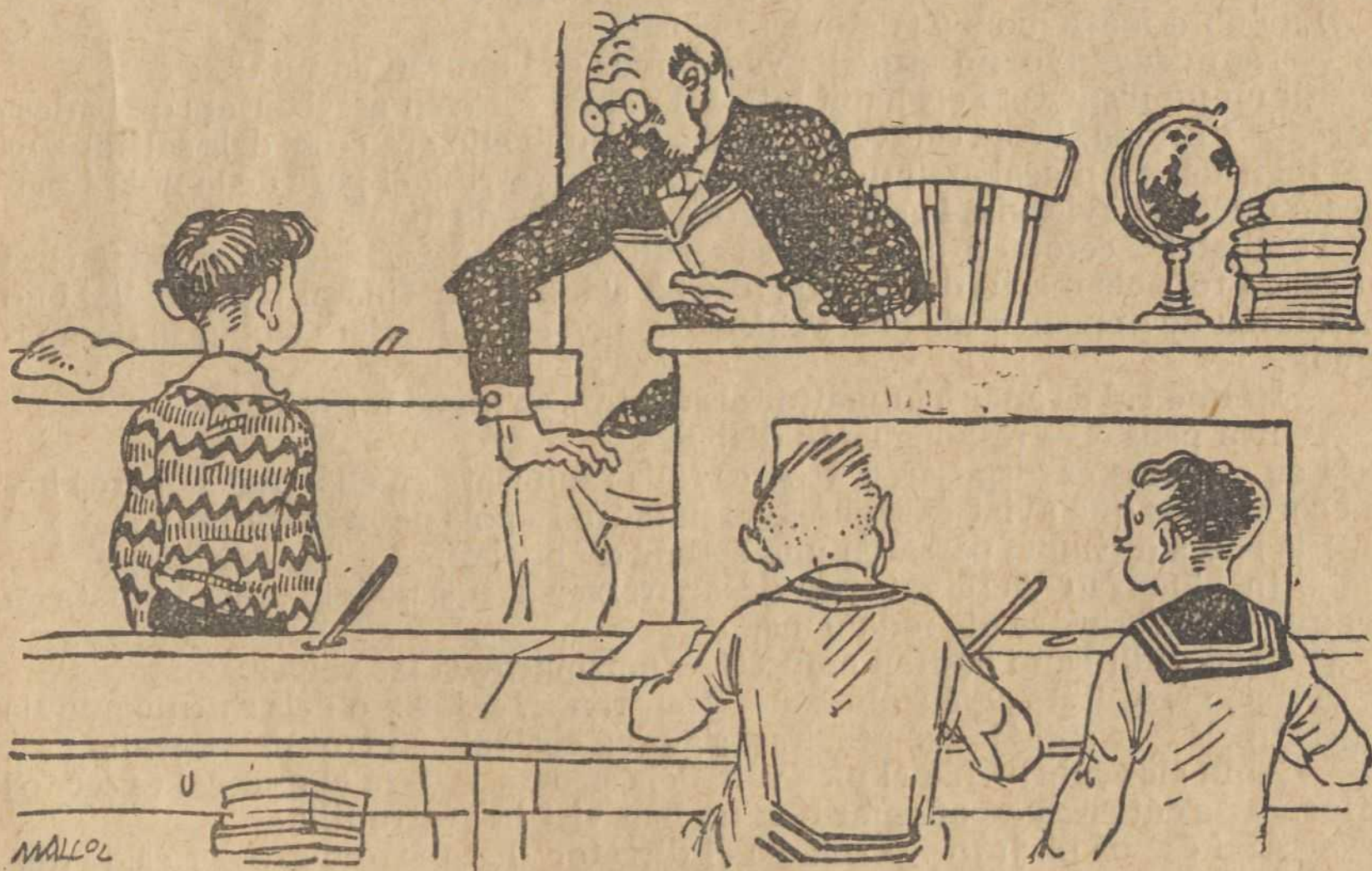
— Perdoneu la molèstia que us hem ocasionat — digué el pare d'Emma, dirigint-se al cap dels gimnàstics. — La nostra inculpció us ha ofès i estem disposats a indemnitzar-vos. Demaneu.

El saltimbanquis intentà somriure, i respongué:

— Em consideraré pagat amb un altre petó de la vostra filla.

Emma no es féu pregar i el besà sorollosament. I to's veieren que aquell homenàs tenia els ulls plens de llàgrimes.

JORDI CATALÀ

CLASSE DE GRAMÁTICA

— Vejam si sap dir-me «Seda», ¿quin gènere és?

— Gènere de luxe.

DE LA CECÀ
ALAMECA

I VAN...

El príncep de Gales ha sofert una nova caiguda de cavall en una carrera militar d'obstacles haguda en Risley.

I van... No tenen fi ni compte les caigudes de cavall que ha sofert l'hereu del tron del Regne Unit de la Gran Bretanya.

Aquesta nova caiguda, i la reducció que ha experimentat a Anglaterra l'ús del cavall com medi de tracció i de locomoció per la immensa extensió que ha conseguit l'automòbil, acaba de justificar aquella definició del cavall que proposà no fa gaire un humorista londinenc:

«Cavall»: animal quadrúped, herbívor, que serveix... per desmuntar el príncep de Gales.

NOVA CONQUESTA DEL FEMINISME

A Belgrad s'ha jugat aquests dies un «match» de boxa entre una senyora aficionada, alumna de la Escola de Comerç d'aquella capital i el professional Zavitch.

La boxadora guanyà per punts al seu contrincant.

Entre les extremistes del feminisme militant és molt favorablement esmentada aquesta prova de superioritat física del «sexe feble».

QUESTIONS GRAMATICALS

Se'ns consulta:

¿Com evitar, en la frase «Aquest istiu el passaré a Argentona», la cacofonia resultant de l'emissió de dues «as» seguides?

Molt senzill. contestem: anant a passar l'estiu a... Palautordera, posem per cas.

JORDI BUSCA

PATUFISTES! Ja heu provat la

**CREMA
SMART**

*Fixeu-vos que és la
millor cremapel calçat
de fabricació nacional.*

DEMANEU-LA
SEMPRE

MARINA DE GLERA

ACABA d'arribar un cuirassat anglès, — em digué el capità Botavara — ¿voleu que anem a visitar-lo?

— Home, em plauria força. Sóc tan tafaer com la resta dels morta's.

Immediatament el capità féu posar a l'aigua el gussi del bergantí, amb quatre remers i bogàrem fora port cap al cuirassat, fondejat una milla enfora.

El formidable vaixell, ajagut mandrosament sobre la mar plana, semblava una balena adormida o, millor dit, morta i rodejada de peixets afamats que se la mengessin perquè entorn seu hi havia una munió d'embarcacions tafaereres de tota mena, bots del Joanet amb bogadors aficionats que feien xocolata i sidral fer (xocolata vol dir bogar desacompassadament, i fer sidral vol dir armar un vol d'esquitxos), esquifs dels clubs amb gent en samarreta, balandres, canoes, remolcadors... tota la flota menor del port de Barcelona i alguns de Badalona i Hospitalet, havien acudit a contemplar el gegant, com els homes de Liliput entorn de Gulliver.

No era hora de visita i ningú no podia pujar, però el capità Botavara, que coneix l'anglès i els anglesos, entaulà conversa amb alguns mariners

que prenien la fresca a coberta. Començà per tirar-los un paquet de caliquenys que els entomaren amb traça, i la conversa es desenrotllà coralment.

— ¿Què us sembla de Barcelona?

— preguntà el capità.

— Oh, verigut! Barcelona, ciutat plena d'Encants.

— ¿D'encisos, voleu dir?

— No, d'Encants. A penes desembarcats, Encant de llibres a Santa Mònica... després al Paral·lel... Encants a tot arreu...

— I dels monuments ¿què us en sembla?

— Mai vistos.

— ¿Voleu dir incomparables?

— No, Monuments mai vistos perquè arribar dissabte Sant i estar ja desguarnits. Llàstima.

— Us parlava dels monuments arquitectònics, no dels de Setmana Santa.

— Ah, no poder opinar perquè no acabats encara. Plaça Catalunya amb obres igual que cinc anys endarrera... Barcelona ciutat en construcció, esdevenidorament bonica.

— ¿Us plau el sol que fa aquí? Ben diferent del de Londres, eh?

— No diferent del de Londres perquè a Londres no existir el sol. Mai vist sol a Londres. Aquí sol esplèndid, clima tropical, sembla illa del Pacífic.

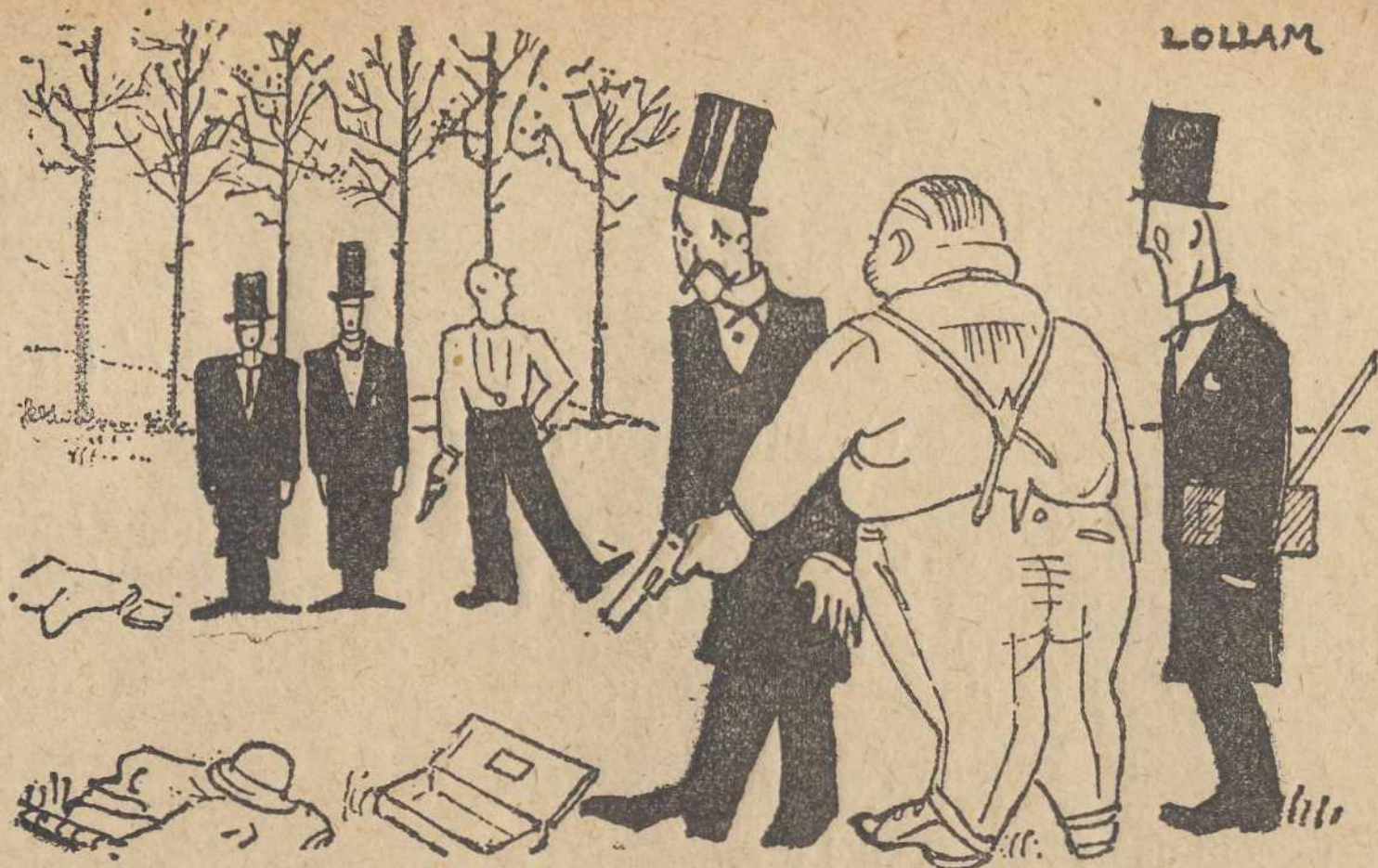

Totes les mamàs

COMPREN ELS GÉNERES DE PUNT PER ALS
SEUS NENS I NENES A LA

Casa Vilardell

HOSPITAL 36 i 38 i SUCURSALS

— Senyors padrins, protesto indignat, sóc jo molt més gros que el meu adversari, essent així que ofereixo molt més blanc, proposo que se'm posi deu passes més lluny jo d'ell que ell de mi.

— Voleu dir?

— Yes. Fins haver-hi salvatges despullats que volten vaixell en piragües.

L'observació era justa. Tots els esquifs, iols de mar i «outriggers» que voltaven el cuirassat eren plens de gent en samarreta o en trajo de bany.

— A Anglaterra remar amb impermeable el dies millors. Altres dies, amb «sobretudo» i paraigües.

— Això és veritat — em diu el capità Botavara. — Una vegada vaig dur el meu bergantí a Londres i sort que me'n vaig endur uns paraigües d'aquells de les floristes de la Rambla lligats al cim dels pals; si no, el vaixell se m'hauria negat.

Veient que no podíem visitar aquell monstre de ferro, ens en vàrem entornar cap al port. Pel camí, el capità Botavara em deia:

— Aquesta bestiassa m'inquieta. Tenir una massa de ferro erigida de canons a una milla del port de Barcelona és tan perillós com estar tancat en una cambra amb un gat furiós. Ara suposeu quel capità d'aquest vaixell demà es lleva de mal humor i es posa a canonejar la plaça...

— Home, si canonejava la plaça, aniríem a comprar a la tenda.

— Guillem, sou molt animal! La plaça, vull dir Barcelona.

— Sí, ja ho sembla ja, un mercat. Més aviat una peixeteria...

— Home, home! No sap que una plaça vol dir una ciutat!

— Ah, ¿vol dir que el cuirassat podria bombejar Barcelona?

— Això!

— No s'amoïni. No es perdria gran cosa. Total, Barcelona, ciutat en construcció, esdevindria Barcelona ciutat en destrucció i no pensi que s'hi conegués gaire diferència.

— I no hi hauria defensa possible, contra aquesta mola de ferro.

— ¿Que no? Si vostè em deixés el seu bergantí, aviat en passaria els taps jo d'un cuirassat.

— Com?

— Ompliria el bergantí de bergants; amb preferència rebenta-pisos i forada-caixes i ja veuria que aviat foradarien la cuirassa més fàcilment que la caixa d'un banc.

— Quina idea!

— Tan estúpida com la d'aquell guerrer medieval que obria les cuirasses dels cavallers amb un obrellaunes.

GUILLEM D'OLORÓ

EMBOÏCA QUE FA FORT

L'esquelet fredolic

(Aventura detectivesca)

L'ESTADANT d'un dels pisos alts de l'escala de casa, va enviar-me a cercar per consultar-me, segons indicava una expressiva tarja, un cas difícil i que requeria resolució urgent. Vaig trobar-lo enllitat malgrat ésser aprop de mig dia i en demanar-li què necessitava de mí va dir me:

— Senyor Pem. me'n passa una com un cove. Aquesta nit m'han robat el meu propi esquelet.

— Renínxol! — vaig fer jo — què dieu ara?

— El que sent.

— ¿I com us heu adonat del furt?

— Vostè sap que jo retiro sempre molt tard i que acostumo, per tal de fer exercici a anar-me'n a peu un dia cap a Sant Adrià, un altre cap al Prat, o cap a Pedralbes o cap a Horta però sempre per indrets allunyats del nucli de població.

També sap que tinc un tarannà tan eixut que no puc passar per davant de cap bar o taverna sense entrar-hi a fer la coïeta.

— ¿I dieu que sou eixut?

— Sí, I per això haig de remullar-me sovint els interiors.

— Seguiu.

— L'hora en què retiro, els llocs isolats pels que transito i la dosi d'alcohol que en conjunt due a dintre en arribar a casa són causa que mai no hem fiqui al lloc sense abans examinar-me l'interior per mitjà d'un aparell de raigs X que poseixo, i que em permet assegurar-me de que no he estat víctima de cap agressió, ni tinc cap bala al cos, ni cap ferida, ni cap os trencat ni fora de lloc.

Anit en arribar a casa vaig examinar la projecció radiofotogràfica del meu cos adonant-me amb la sorpresa que és de suposar de que no tenia ossos; és a dir que el meu esquelet havia desaparegut.

MERAVELLES DEL "RUAMBA"

UN CAS ESTRANY

IV

Un any, el bon saltimbanqui
a les fires de ciutat
va veure que un seu col·lega
— bon tros més afortunat —
tenia un no fortíssim
com a ell li hauria agradat:
Tenia cinc anys i alçava
deu roves amb cada mà!!!

(Seguirà en el pròxim número)

- ¿Tot aquest aguardent et beuràs?
 — No, la meitat és d'en Pau.
 — Apa, fes un cop el home, llença la teva part.
 — No pot ésser, és la de sota.

Vaig acomodar-me al llit amb les degudes precaucions esperant que fos de dia.

Però aquesta és l'hora que no m'he pogut fer cap determini.

Espero, doncs, que voste que té aficions detectivesques descobrirà el lladre o bé treurà l'entrellat d'aquest misteri.

Vaig començar a fer deduccions. L'idea de robatori no era lògica tractant-se d'un esquelet tan vulgar com el d'aquell home. Calia doncs enfocar els esbrinaments per altra camí.

Vaig demanar una hora de temps i vaig anar-me'n a estudiar l'afer a casa meva.

Aviat va acudir-se'm una idea que em semblà bona i per tal de veure si anava errat vaig enviar a preguntar a l'home sense ossos, si tenia esgarrifances de fred i si dormia amb la boca oberta.

La resposta fou afirmativa i en vista d'això vaig fer les següents deduccions

Aquest home tenia un esquelet exageradament fredoluc. I com que és una persona tan prima que pot dir-se d'ell que només té la pell i l'os, els seus ossos mal protegits contra la temperatura pateixen constantment de fred. D'això en són bona prova les esgarrifances.

Uns ossos que pateixen de fred per manca d'abric no poden trobar-se bé dins d'un cor sense calefacció natural, ni roba a bastament. Es compren, doncs, que tractin de fer-se escàpols.

I això és el que els ossos d'aquest home han fet aquesta nit aprofitant la

avinentesa de què dorm amb la boca oberta. Fugir sortint per la boca un per un en cerca de can més confortable.

Aquesta teoria va semblar-me tan encertada que vaig córrer a comunicar-la a la víctima.

— Ja ho he descobert tot — vaig dir-li amb manifesta joia i ferma convicció.

— Jo també — féu l'home sense ossos.

— ¿Vós també?

— Si senyor. Després d'anar-se'n vostè m'he recordat de que anit vaig tornar a casa duent-ne més al cap que als peus, i que en anar a examinar-me radiofotogràficament vaig agafar el primer objecte que vaig trobar al meu abast agafant no l'aparell de raigs X, sinó un vell caixó de formatges, i és clar, no vaig aconseguir veure res.

La manca d'imatge a la pantalla em féu creure en la desaparició del meu esquelet, però sortosament això no era sinó una il·lusió òptica.

Ara mateix acabo d'examinar-me amb l'aparell i tinc tots els ossos a lloc.

De totes maneres li agraeixo l'interès i el felicito per les seves deduccions tan notables com originals.»

L'autor i actor d'aquesta història, que naturalment no sóc jo, va jurar no fer mai més de detectiu.

Això és de doldre perquè hauria estat una font inexhaurible de temes jolius i divertides facècies.

PERE PEM

Mentre dorms

A la meva neboda M. Montserrat

Reculls, de la nit santa, la pau dintre els teus ulls,
i tanques les parpelles tot fent non-non suau,
n'apars un lliri d'aigua, vestit d'un raig de llum,
quan clou les seves fulles així que el dia cau.
Jo crec que en el teu cor quelcom hi joguineja.
somies anxelets, potser gronxes la nina,
que el teu feliç somris, i el bracet que feineja,
prou diuen que el teu son ple d'il·lusió camina.
Com papalló adormit damunt d'una flor blanca
breçat ben dolçament per un tebi-oratjol,
deixonda el teu bell somni, un ocelló que canta
i l'omple d'alegria la nova llum del sol
Oh son ple d'innocència, que coses dius al cor!
Ets un poema gran que dius la pau d'esperit,
i dintre la nit bruna ens portes la visió
de quietud serena que brilla en l'infinit.

SALVADOR ESPONA

ORÍGEN DE LES COLLERES

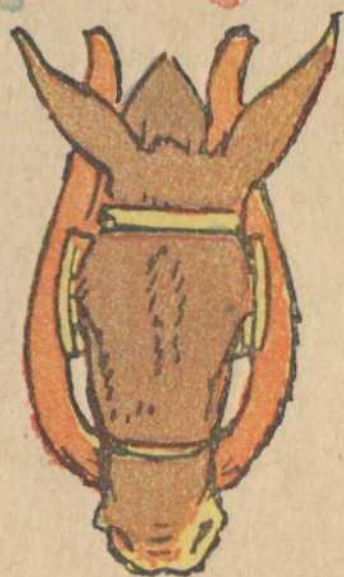
En temps mitològics hi havia un ruc que se les donava de poeta. Per tot el dia carretejava la lira, i amb el més petit pretext deixa sentir els seus brams. Les gents senzilles havien arribat fins a admirar-lo, perquè ell tenia molta habilitat en tapar-se les orelles amb la corona de llor. Però va tenir

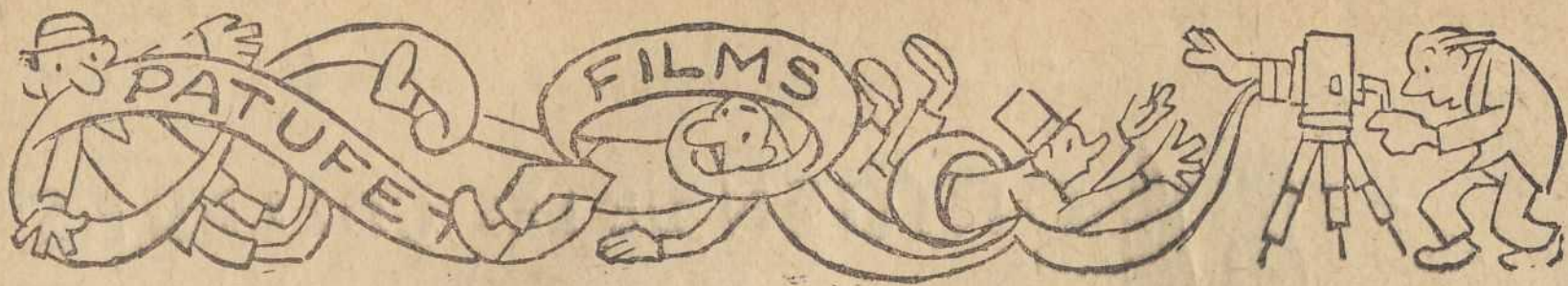
l'atreviment d'oferir-li un recital al mateix Apol·ló amb el pretext que volia que judiqués dels seus avenços. El déu encara tingué la paciència d'escoltar-lo una estoneta, però a l'últim no pogué aguantar més, li arrabassà la lira i l'hi va

encastar pel cap, tot cridant-li: «Arri allà, vés a tirar d'un carro!» Amb la violència del cop va caure la corona de llor i tothom pogué veure les magnífiques orelles del ruc.

I en record i memòria d'aquesta feta, els collars de les adzèmles de tot el món tenen i han tingut sempre la forma de lira.

Pel·lícula de la setmana

G asses o seques,
fermes o flaques,
el cert és que les noies eslovaques
i les minyones xeques,
pensionades amb beques,
que vingueren fa poc, eren molt maques,
Visquen les xiques xeques-es'ovaques!

Nyic

* * *

BAIXES EN L'EXERCICI

Dintre del mes passat foren seixanta les senyores o senyoretes «advocades» que causaren baixa en la «Cour» de París.

Causes? Unes per haver-se casat; altres per haver trobat col·locació més convenient; algunes per oposició familiar; poques per haver-se convençut que el lloc propi d'una dona és la llar seva i no el Palau de Justícia.

Malgrat ésser aquestes últimes en minoria, val a dir que la seva decisió fa veritablement honor al sexe llur, car demostra que hi ha dones de força talent, contra el que semblen haver-se empenyat en demostrar algunes adeptes del feminisme extremista.

SABO D'ATMETHES OROCREMA

Veieu, amb aquest sabó no ploro mai quan em banyen.
Fabricació d'ELS PERFUMS DE TASARA-BALALONA

DAGINES VISCUDES

La pietat

QUAN va arribar al poble, amb aquell posat seu tan senzillós, amb aquella cara mal afaitada i el vestir un xic descuidat, la impressió que va causar el mestre nou no va ésser allò que se'n diu molt favorable.

Tothom el va veure passar amb una vella maleta a la mà, venint de l'estació i anant cap a l'escola. No havia volgut que el vell agutzil de l'Ajuntament que l'havia anat a rebre li portés l'equipatge.

— Ja me la portaré jo, la maleta — va dir-li bondadosament després d'haver-se mirat amb un ràpid esguard de simpatia la testa venerable del vell funcionari.

I en tingué prou aquell home amb aquella mirada del mestre nou i amb aquelles poques paraules que li va dir per sentir nàixer en el seu cor una viva simpatia pel nou mestre.

Això mateix va passar a la gent del poble i també als nois d'estudi.

La primera impressió desfavorable es canvià aviat per una tendra simpatia. El mestre nou, el senyor Lluís, se'n va endur aviat l'afecte de tots. Era afable i bondados sense que ell mateix s'ho sabés. Els seus ulls negres i profunds que a primer cop de vista semblaven guardar secrets impenetrables, s'avellutaven de suavitat i flongesa de seguida que es miraven un infant.

Era extraordinari com tractava als que per atzar no sabien la lliçó.

Els infants de la seva escola se'n meravellaven.

— Vejam, Llorenç Vila, digues la lliçó de Geografia.

Llorenç Vila s'alçava, envermellia, mirava el sostre, es caragolava els botons del davantal. Ho feia tot excepte respondre.

— Vejam. Els principals rius d'Europa.

Llorenç Vila repetia:

— Els principals rius d'Europa...

Es tornava a aturar, tot mirant-se espavordit els nois que començaven a burlar-se d'ell.

El mestre, llavors, renyava els mofetes, i després li deia un a un els noms dels rius, que el deixeble anava repetint un a un, i, finalment, quan tothom hauria pogut creure que la paciència se li havia acabat i que esclataria amb un reny, ell deia solament:

— Hauràs de tornar a estudiar-te aquesta lliçó, Llorenç. Els rius d'Europa no es poden ignorar. Vejam si demà quedaràs millor. ¿Veritat que sí que voldràs quedar millor?

I en les seves paraules hi havia una dolçor tan marcada, i un greu tan viu i una humilitat tan manifesta a demanar, que per poc que el deixeble tingués cor l'endemà anava a estudi amb la lliçó sabuda.

* * *

Un dia, quan ell arribà a escola va trobar un gran desordre a classe :

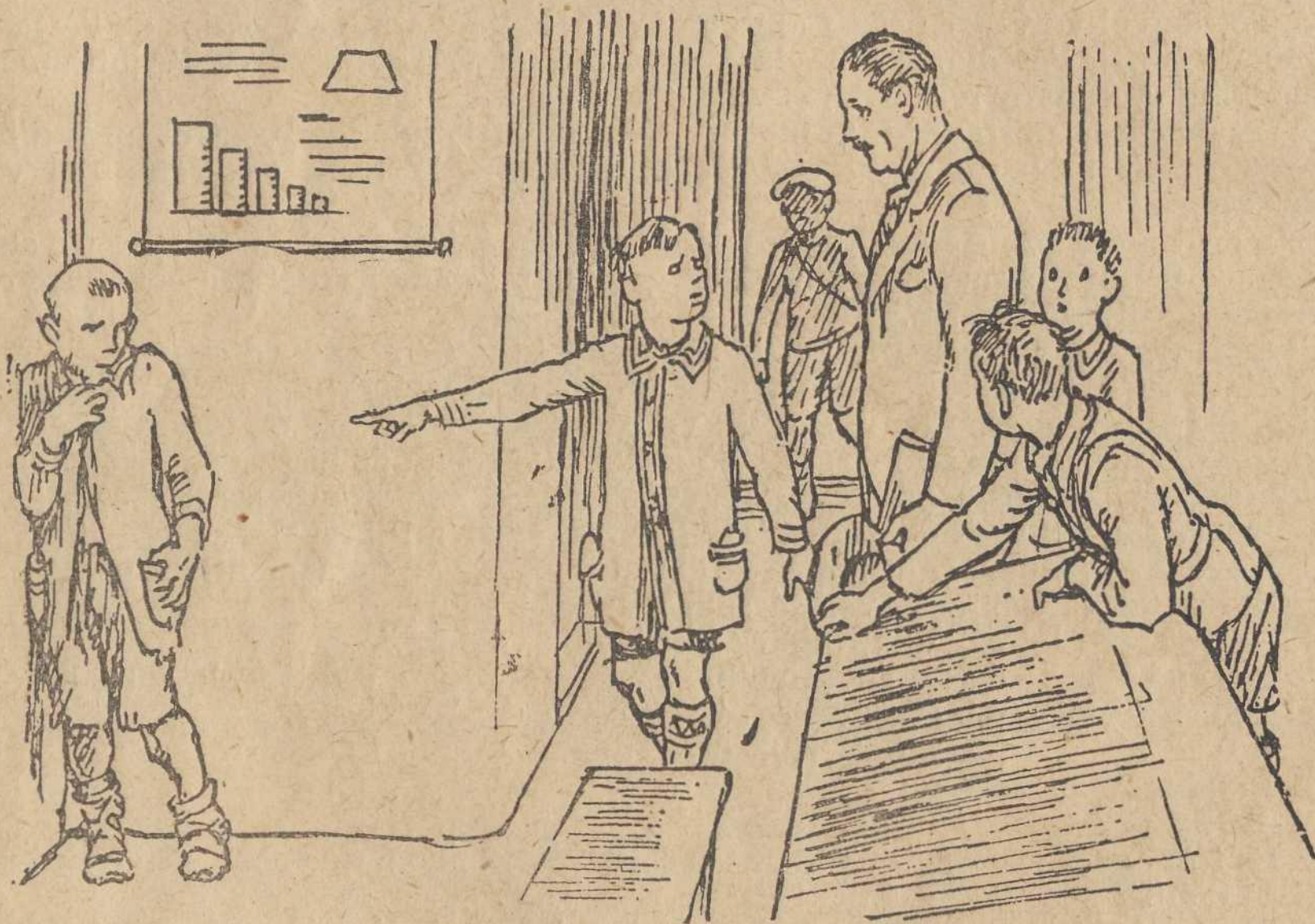
Un grup de nois, entre els quals hi havia en Josep Feliu, van sortir a rebre'l per donar-li la notícia del que succeïa.

— ¿ Què no ho sap, senyor Lluís ? En Joan Mot ha robat l'esmorzar d'en Feliu.

Els minyons carregaven l'accent en el mot « robat » amb una força extraordinària, i feien sonar la r tant com podien.

En comptes del posat d'indignació que els nois esperaven veure en la cara del mestre, una ombra de tristesa l'ennuvolà.

En entrar a classe la seva aflicció es féu més visible. En un recó, mig girat, la mà oprimint fortament la butxaca del davantal en la que ocultava l'esmorzar robat, en Joan Mot esperava entre espantat i sorrut l'arribada del mestre.

Quan el va veure entrar, els seus ulls espaordits es van trobar amb la mirada adolorida del senyor Lluís.

— ¿ És veritat el que diuen, Joan ? — li preguntà el mestre.

— Jo no he robat res... — murmurà en Joan Mot, sense convicció, d'una manera que el senyor Lluís va comprendre tot seguit que era culpable.

Aquestes paraules van alçar un aldarull de crits i protestes.

— ¡ És mentida !

— ¡ Ha robat el pa i la xocolata d'en Feliu !

— ¡Era llonguet! — aclarí pregonament indignat en Feliu mateix.

I tots, o gairebé tots els nois de classe acusaren el lladret amb una força i una indignació terribles.

— ¿Es veritat, Joan Mot, que has pres l'esmorzar d'en Feliu? — tornà a preguntar el mestre, després d'haver imposat silenci.

En el to amb que va fer aquesta pregunta, hi havia una pena tan viva que el culpable en semblà un moment commogut. Tothom va veure com en Joan Mot es girava envers el mestre i tots van creure que, finalment, anava a confessar la seva culpa.

No fou, però, així. És cert que no obrí la boca, però va moure repetidament el cap a dreta i esquerra.

Les protestes anaven a alçar-se novament, però no van arribar a produir-se perquè tots van veure com en aquell mateix moment, en Joan Mot corria cap el mestre i esclatant a plorar se li agafava a la mà i la li besava, dominat per un trastorn que era per a tothom ben visible.

Al mateix temps, treient-se de la butxaca la part d'esmorzar que encara tenia intacta, la deixà damunt de la taula del mestre.

— Molt bé, Joan; el que acabes de fer demostra el teu penediment. Vés i no hi tornis més. En Feliu ja et perdona. Té Feliu. Aquí tens el teu esmorzar. ¿Veritat que el perdones, Feliu?

— Se n'ha menjat més de la meitat — respongué rancuniós en Feliu, agafant el llonguet, i tornant a deixar-lo damunt de la taula.

— Sí, Feliu. És com si te l'haguessis partit amb ell — li suggerí el mestre.

Però en Feliu es mostrà embotit i enutjat, sense cap compassió.

— Ja no hi tornarà més. Cal tenir pietat per els que falten. Tu ja veus que en Joan es penedeix.

— Es un lladre. L'esmorzar era meu i me l'ha robat.

Els altres, en gran part eren del parer d'en Feliu, no per dolenteria ni tampoc per un afinat sentit de justícia, sinó perquè amb el perdó l'espectacle acabava molt escuat, i no passava res.

En Feliu es mantenia inflexible i es sentia apoiat per l'assentiment silenciós però sensible de la majoria dels seus companys.

Per altra banda l'amistat d'en Feliu era per a tots preciosa, perquè en Feliu era el fill de la millor casa del poble; mentre que el pobre Joan Mot era gairebé un xicot dels camins: un noi de no res, lleig i negre de cara, amb un tirat a gitano que feia nàixer certes sospites respecte el seu origen.

Era incomprendible com el mestre se'l podia estimar. Sempre anava amb una brusa bruta i estripada de color dubtós, mentre en Feliu portava sempre davantals nets, de ratlles clares, planxats, amb ribets molt ben combinats en els punys i en el coll.

També, tothom volia jugar sempre amb ell i l'acompanyaven fins a casa, mentre en Joan Mot se n'havia d'anar tot sol cap una certa barraca, que és on ell vivia amb un pare vidu que picava grava per les carreteres.

— Cadascú ha d'acontentar-se amb el seu — sentencià en Feliu.

— En Feliu té raó — va dir el mestre per apaivagar la irritació del deixeble ofès. — Havies d'acontentar-te amb el teu esmorzar.

En Joan Mot es mirà el mestre tristament.

No, no calia que ho digués que no en portava mai d'esmorzar. Els seus ulls tristos, i el plec amargós dels seus llavis bé prou que ho explicaven. Valia més no donar l'excusa de la gana perquè ja sabia en Mot, car el mestre ho havia dit més d'una vegada que res no pot excusar als ulls de Déu ni de la justícia un acte com el que ell havia comès.

No digué res, però el mestre bé prou que el va entendre, i una gran pietat s'emparà del seu cor.

— Perdona'l, Feliu.

— ¿Perdonar-lo?... El que vostè hauria de fer és treure'l d'estudi. Nosaltres no hi volem anar amb lladres.

En els ulls sempre tan bondadosos del mestre s'hi encengué una guspira viva i dura, que s'apagà al mateix moment.

— ¡Tothom al seu lloc! Comencem la classe — manà el mestre, tot d'una, resoltament.

Va fer-se la classe com sempre.

Solament, en comptes de l'explicació d'història, el mestre explicà un conte:

— Una vegada hi havia un noi, un pobre noi miserable com el qui més miserable sigui. Se li havien mort en cosa d'un any el pare i la mare. El pobre noi va anar a viure a casa d'un oncle. L'oncle era pobre, malcarat i cruel. Li pegava, no li donava menjar, i quan el nebot li demanava pa, li responia invariablement:

— ¡Si vols pa, roba'n!

El malaurat va acabar per fer-ho així. S'acostumà a robar tot el que podia: Fruita, verdura, i altres coses també que s'apressava a portar al seu oncle.

Una vegada, mentre bevia aigua a la font de can Delí, va veure arribar uns senyors amb una nena que passaven una temporada a can Delí, perquè la seva filleta estava un xic delicada de salut.

En alçar el cap el xicot s'adonà de seguida que aquella nena portava una medalla voltada de brillantets que refulgien al sol.

Quan la nena s'ajupí al brollador de la font per tal d'omplir el vaset que portava, el xicot va veure que la medalla topava contra el broc, i sentí com la nena exclamava: «¡Ai, si se'm fa malbé!».

I, tot seguit, va descordar-se la cadeneta, i deixà la medalla preciosa damunt d'un pilaret de la font.

El xicot la estava observant d'un tros enllà, fent el distret entre els arbres.

Des d'allí va veure com aquella nena deixava la medalla, i fou en aquell moment que la mala idea d'apoderar-se'n s'emparà del seu enteniment.

La nena, entre tant, anava fent camins amb el vaset ple d'aigua, des de la font cap els seus pares. I fou mentre la nena feia un d'aquests camins, que el xicot baixà ràpidament i cautelosa a la font, arreplegà d'una grapada la medalla i la cadeneta d'or, i embutxacant-s'ho tot arrencà a córrer dissimuladament per entre els arbres i matolls, abans que aquells senyors haguessin pogut adonar-se de la malifeta.

Quan la nena hagué acabat de servir aigua als seus pares, ella es quedà un moment a la vora de la font per beure també ella, ben lluny de pensar el disgust que li esperava.

Quan estigué llesta i anà per agafar la medalla del damunt del pilar es trobà amb que la joia havia desaparegut.

Abans de dir res als seus pares, començà a buscar-la per allí terra entre la fullaraca, no fos cas que hagués caigut. Però enlloc no la trobà.

Plorant de sentiment ho digué llavors als seus pares, i no cal dir el sentiment grandíssim que tots van tenir d'aquella pèrdua. Prou van buscar la medalla per tot arreu, regirant les fulles que hi havia a terra, triant i retriant la terra del peu del pilar, fins que ho van haver de deixar córrer.

Fou llavors que aquell senyor tingué la sospita que potser aquell xicot malcarat que moments abans havien vist a la font havia robat la preciosa medalla.

Enutjat com ja es pot suposar, el senyor anà a donar part del que passava, a la casa dels mossos d'esquadra.

Amb les senyes que el senyor donà d'aquell noi, els mossos van endevinar tot seguit a qui es referia i van dir que ja se'n podia anar tranquil que si era realment aquell xicot el lladre de la medalla era segur que la recobriria.

Mentre els senyors i la nena se'n tornaven a la casa on vivien, els mossos de l'esquadra es van posar en moviment i no van haver de cercar molt per trobar aquell xicot.

El desgraciat en veure que els mossos anaven per ell es quedà esgarriat. Prou sabia que aquesta vegada, per raó del valor de la joia robada, li tocava anar en presó.

— ¡ Porta la medalla que has robat ! — li van manar els mossos, agafant-lo un per cada braç.

— Jo no he robat res — respongué el xicot.

Els mossos el van escorcollar i no van haver de cercar gaire per trobar-li en una butxaca la medalla preciosa.

— ¿ No has robat res ? I ¿ doncs, d'on l'has tret aquesta medalla ? — li preguntà un dels mossos.

El xicot ple de confusió, estava ja a punt de confessar el seu delicte, quan tot d'una se li acudí una mentida per sortir del pas, encara que només fos de moment :

— Aquesta medalla me l'ha donada una nena a la font de can Delí.

— ¿ Te l'ha donada o li has presa ? — preguntà el mosso que l'interrogava.

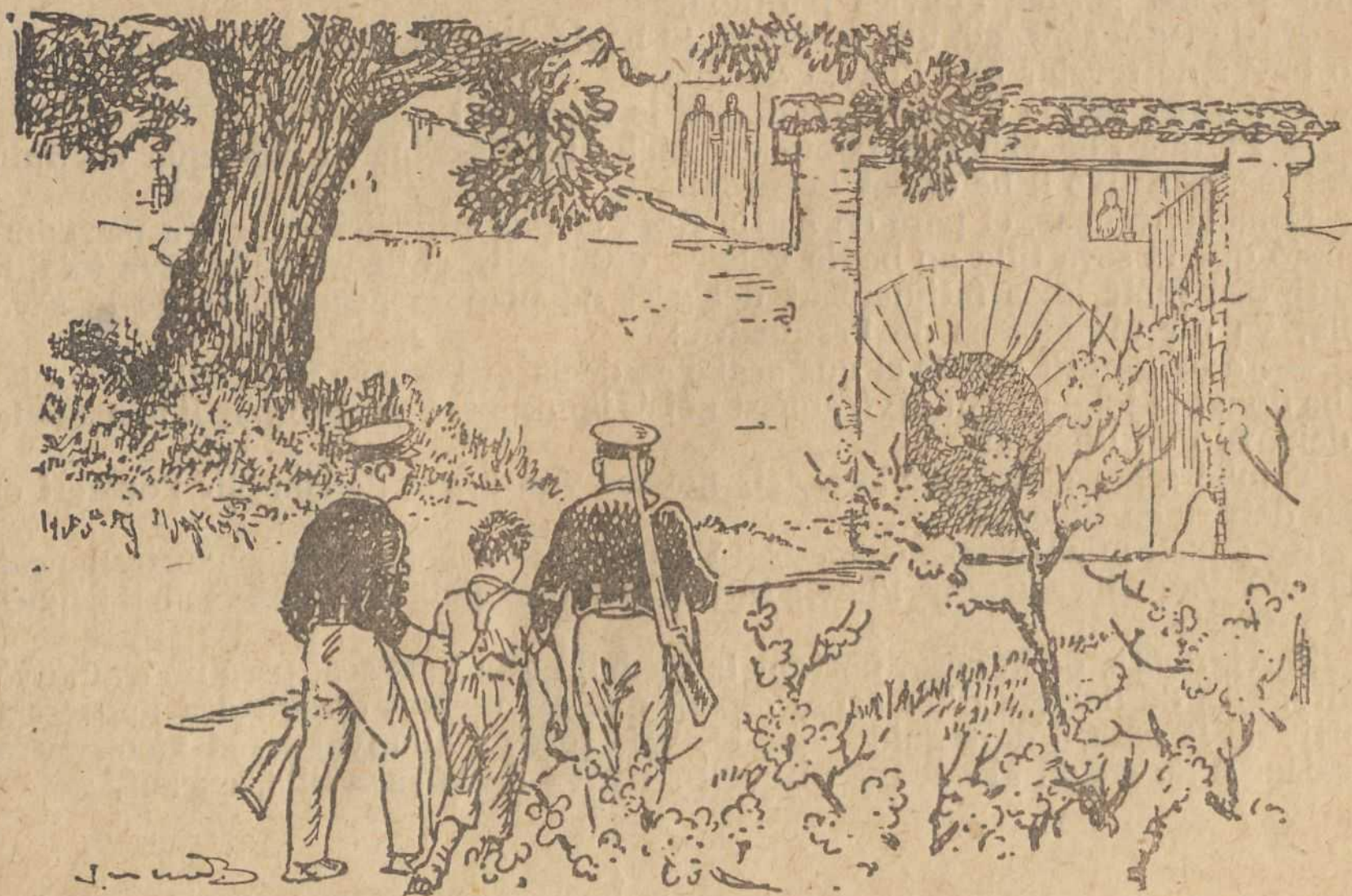
— ¡ Me l'ha donada ! — repetí el xicot, amb la veu insegura del qui ment.

— ¡ Per això el pare de la nena ens deu haver vingut a denunciar-te ! — recalca l'altre amb ironia.

En sentir això el xicot malfactor es va veure perdut.

I més encara quan sentí que l'altre mosso de l'escuadra deia :

— Aviat ho aclarirem. ¡ Portem-lo a can Delí, i després a la presó, per lladre !

Ple de vergonya i de por, el xicot fou conduït entre els mossos a presència del senyor que en aquell moment es trobava a l'entrada de la casa, mentre la nena estava a la sala del costat llegint en un devocionari.

En sentir les veus dels que acabaven d'arribar es decantà per veure qui eren, i el seu cor compassiu s'omplí de pena en veure aquell desgraciat noieta, pàl·lid com un mort, tremolós i atemoritzat, entre els dos mossos de l'esquadra.

— ¡ Ja portem el lladre ! — digué un d'ells. — L'hem trobat amb la medalla a la butxaca. Miri-se-la. I el bo del cas és que el murriet té la desaprensió de dir que és la nena de vostè que l'hi ha donat.

Per la porta entreoberta aquella nena va poder veure com el xicot aquell abaixava els ulls ple de confusió.

— Ets ben jove per ésser tan lladre i tan mentider — li digué el senyor.

El culpable es sentí d'aquelles paraules rigoroses com d'una terrible fuetada, i dues grosses llàgrimes li van brotar dels ulls.

Un dels mossos l'acabà d'avergonyir :

— Repeteix ara que és la nena que te l'ha donada.

I quan ell ja anava a confessar que no, esdevingué una cosa inesperada.

La nena aparegué en aquell mateix instant simulant que tenia una gran sorpresa de veure tanta gent allí.

— Mira, filla : és el lladret que t'ha robat la medalla.

I girant-se envers els mossos d'esquadra, afegí :

— Ara podran sentir si és cert el que aquest noi afirma. Escolta, Maria-Rosa: diu aquest xicot que ell no l'ha robada la medalla ; sinó que tu li has donada. Dignes, filla, ¿ això és cert ?

I l'estupefacció de tots, inclòs del mateix xicot, va ésser, com ja pot suposar-se, en sentir que la Maria-Rosa responia :

— Sí, papà. Jo mateixa vaig donar-l'hi.

En dir això, abaixà els ulls i els seus llavis es van remoure com si demanés al cel perdó per la piadosa mentida que acabava de proferir.

— Com pot ésser que li hagi donat la medalla, si tu mateixa t'exclamaves tota afligida perquè l'havies perduda.

Maria-Rosa s'arreglà una resposta. Si havia dit que l'havia perduda era per no haver de revelar que l'havia donada.

— I ¿ per què la li havies de donar, la medalla ?

— Perquè l'he vist tan pobre que m'ha fet llàstima ; i com que no duia cèntims, per això li he donat la medalla.

Gens convençut, el pare de Maria Rosa cregué endevinar que era per compassió que la seva filla no havia volgut desmentir el lladre de la seva joia, i, sentint-se molt joïós íntimament del gest de piadosa generositat de la seva filla, va dir als mossos de l'esquadra :

— Ja han sentit vostès el que acaba de declarar la meua filla. Ella és la que li ha donat la joia. Essent així, aquest noi és innocent. Poden tornar-li la medalla i deixar-lo en llibertat.

També sense gaire convicció, els mossos van haver de complir l'ordre i el van deixar en llibertat.

En aquell moment el xicot esclatà a plorar i de bona gana s'hauria llançat als peus d'aquella nena que l'havia salvat, si la presència dels mossos no li hagués fet respecte.

Sortí, doncs, de la casa, portant la medalla a la butxaca, però no s'allunyà gaire. Des de darrera d'un arbre esperà que els mossos d'esquadra haguessin sortit de la casa, i de seguida que els veié sortir i allunyar-se, el xicot entrà i caient d'un genoll al davant d'aquell senyor i de la seva filla, exclamà :

— ¡ Perdo, perdo per mi !

I posant en mans del senyor la medalla preciosa, continuà:

— La bondat d'aquesta nena m'ha salvat d'anar a la presó i m'ha salvat sobretot d'ésser un lladre per sempre més. La seva pietat per a mi ha portat al meu cor un consol tan gran i m'ha fet veure tan bé la bellesa del ben obrar, que abans preferiré morir-me de gana que tornar a tocar res dels altres... Perquè sóc molt dolent, jo, i molt desgraciat ! — exclamà el pobre miserable, tot vessant amargues llàgrimes.

I explicà la seva trista vida i el mal camí que havia emprès per la por que el seu oncle li inspirava.

— Però, d'ara endavant, m'estimaré més rebre els seus cops i els seus maltractes, abans que obeir les seves males ordres.

Convençut que aquell pobre noi deia la veritat, aquell senyor li respongué:

— No hauràs de sofrir el que dius, perquè, si vols, et quedaràs a casa de criadet, i res no et mancarà mentre sies bo i honrat.

L'alegria d'aquell pobre infant ningú sinó ell podria explicar-la. El noiet entrà en aquella casa i fou tan agraït que mai no donà motiu de disgust als seus protectors. Els serví i els ajudà tant com va poder i amb ells plorà la mort d'aquella nena que de tan bona i angelical que era, Nostre Senyor la va voler al cel molt aviat.

El mestre va callar. En la seva veu s'hi havia fet un rogall d'emoció, d'una emoció que s'encomanà a tota la classe.

Els ulls d'alguns dels alumnes guspirejaven. El silenci no s'havia trencat.

El mestre va concloure.

— Us he contat aquest conte perquè vegeu com la pietat pot salvar una ànima. Sense la pietat d'aquella nena, el lladre de la medalla preciosa hauria anat a la presó d'on hauria sortit més perdut encara, per llançar-se pels mals camins dels professionals del crim.

Tots els nois van comprendre quina havia estat la intenció del mestre, i totes les mirades s'adreçaven a en Feliu com esperant un moviment de perdo per part d'ell.

En Feliu els defraudà tots. En comptes del que tots esperaven, ell murmurà despectivament :

— Aquestes coses només passen en els contes.

Per bé que en Feliu havia parlat quasi en veu baixa, el mestre el va poder sentir, com el sentiren tots els nois.

— No, Feliu — va dir el mestre, amb una dolcesa que commovia —. També passen en la realitat aquestes coses...

I veient en el posat d'en Feliu, que continuava dubtant, el mestre afegí, amb els ulls humids i els llavis tremolosos :

— Mira si passa en la realitat que això que acabo d'explicar-vos no és un conte sinó una història veritable, i el xicot desgraciat, més desgraciat que dolent, que heu vist en aquest conte, vaig ésser jo.

Aquesta declaració caigué com un pes feixuc damunt dels deixebles.

— Sí, fillets ; vaig ésser jo, aquest mestre que teniu al davant, que us estima a tots més que si li fóssiu fills, que en comptes d'irritar-se contra les vostres debilitats se'n compadeix en el fons del seu cor.

I acabà :

— La bondat d'aquells protectors meus arribà a l'extrem de fer-me estudiar per donar-me aquesta carrera de mestre. És doncs, per la pietat d'unes ànimes bones que avui sóc entre vosaltres...

No pogué acabar de dir tot el que volia perquè l'emoció el dominà, i hagué d'abaixar el cap per no deixar veure les llàgrimes dels seus ulls.

Tot d'una alçà el cap, com tots els demés també. Una remor acabava de produir-se i tots van veure que era degut a que en Feliu s'alçava decidit del seu lloc i dirigint-se apressadament vers el lloc on es trobava en Joan Mot, l'abraçà fortament i el besà en el front, amb tot l'afecte de la seva ànima.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

.....

CADA PRIMER DE MES UN NOU VOLUM

El dia PRIMER DE MAIG sortirà el VIII volum de la col·lecció completa de les

PAGINES VISCUDES

de Josep M.ª Folch i Torres amb dibuixos de Joan G. Junceda.
Cardenal Casañas, 4; Barcelona.

UNA nesseser

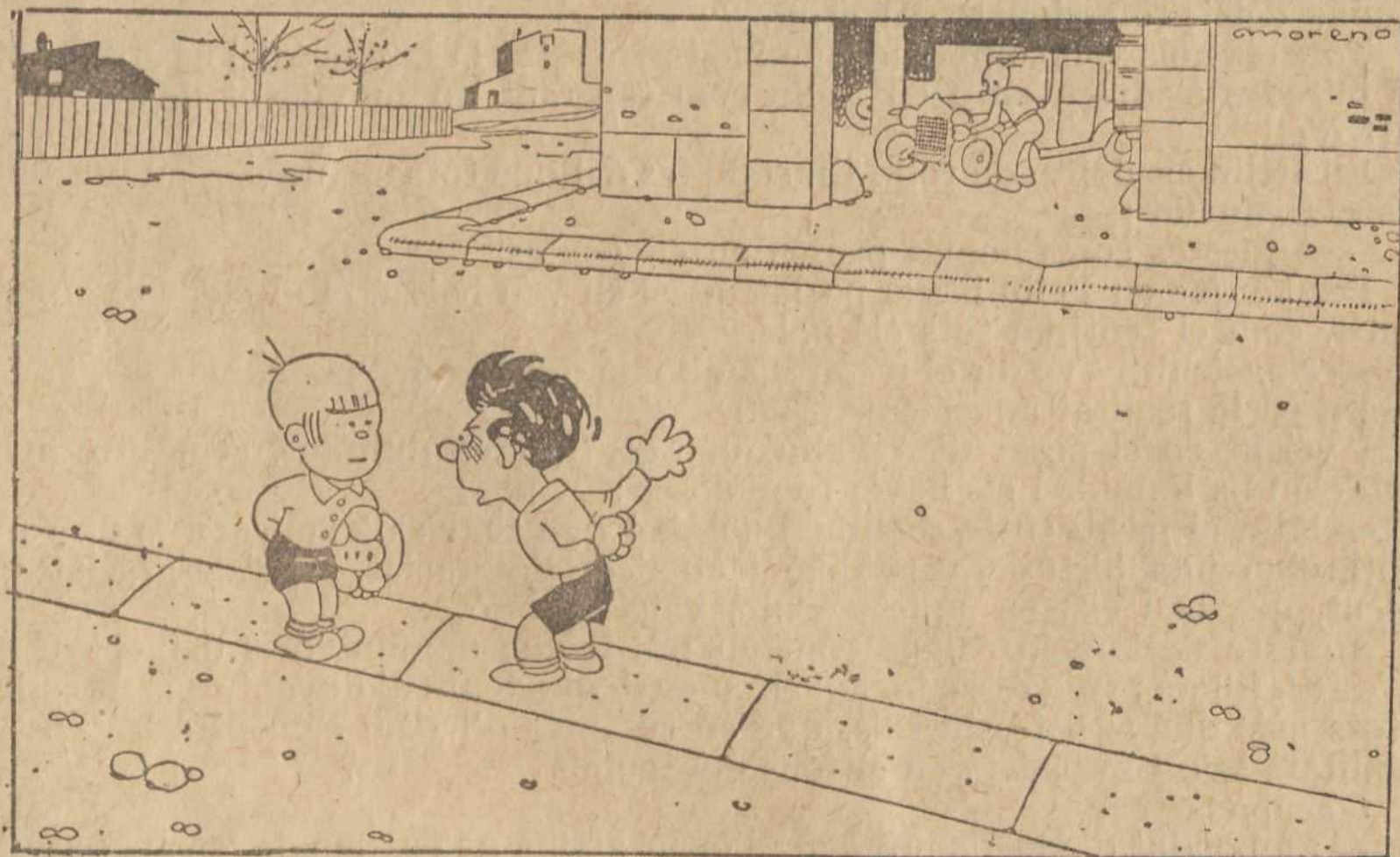
BIBLIOTECA GENTIL

Està esgotant-se la preciosa novel·la

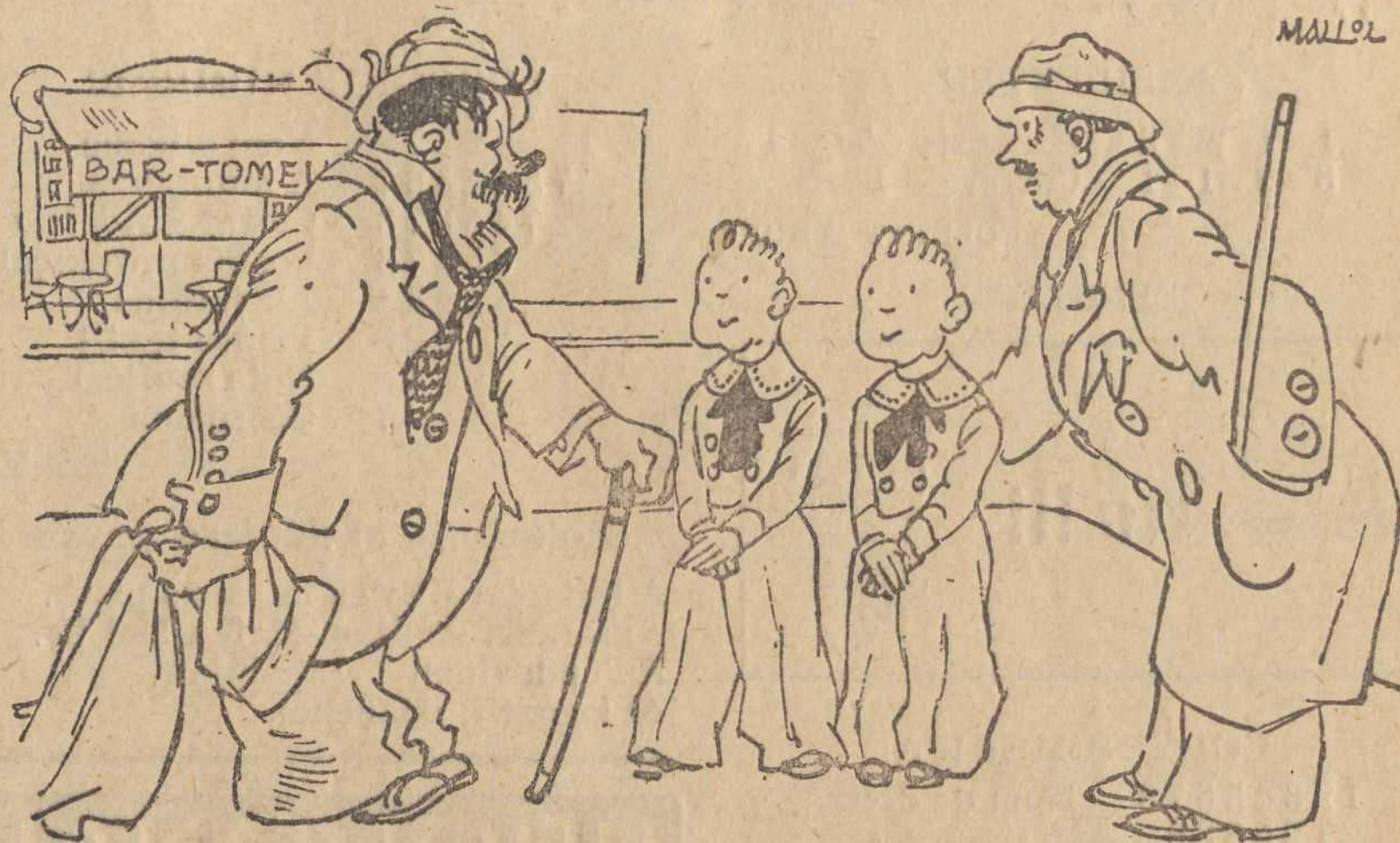
RETORN

última de la col·lecció de 48 novel·les, amb un pròleg «Avís als amics», de Josep M.ª Folch i Torres.

.....

El fill del senyor ric. — El meu pare té dos automòbils estupends
El fill de l'amo del garage. — Doncs el meu pare en té la casa plena.

TEMENT VEURE-HI DOBLE

— Noi, Joan! quin nen més maco que tens!..

MARINERIA FEMENINA

Les feministes poden apuntar-se un altra conquesta. Ens ho fa dir el fet d'haver estat dotat el vapor rus «Carles Marx» de tripulació exclusivament femenina.

Ço que prova que no és veritat que les dones no s'piguen mai per quines mars naveguen.

Per més que se'n pot respondre que, per contra, acredita un cop més, que són susceptibles de «deixar-se embarcar», per soviètiques que siguin.

ALCOHOL SOLID

Un químic alemany ha descobert la manera de solidificar les begudes alcohòliques.

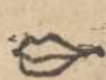
Ara només manca que es descobreixi la manera de fer sòlides les cames dels bevedors quan sur en de la taberna amb una copa de massa.

ENDEVINA ENDEVINETA

AMBIDEXTRE

1 1 2 3 Extensió d'aigua
3 2 1 1 Carrer de Barna.
SOLETAT AMIGÓ

JEROGLIFIC

A no hi

COPA NUMERICA

12345678 Nom de dona
125838 » » »
8558 » » »
76 Nota musical
32 » »
3478 Capital europea
123456 Nom d'home
PERE CATALÀ

LOGOGRIF NUMERIC

FLORNTI
12345678 Nom d'home
7344567 A muntanya
745673 Ciutat d'Austria
65473 Poema provençal
1234 Als jardins
228 Planta textil
45 Nota musical
7 Consonant

TIN-TIN

Solucions al número passat

A la tarja: «Parleu bé, si us plau».
Al rombe: «M-Ram-Mateu-Mel-U».
A l'endevinalla: «La pluja».
Al logogrif: «Manelic».

URODONAL

estimulant de la funció renal

S'expèn en flascons
de triple cabuda
per una cura completa.

TEATRE CATALA NOVETATS

ESPECTACLES PER A INFANTS

Demà, diumenge, a dos quarts de quatre, última representació del gran espectacle de Josep M.ª Folch i Torres,

LA VENTAFOC S

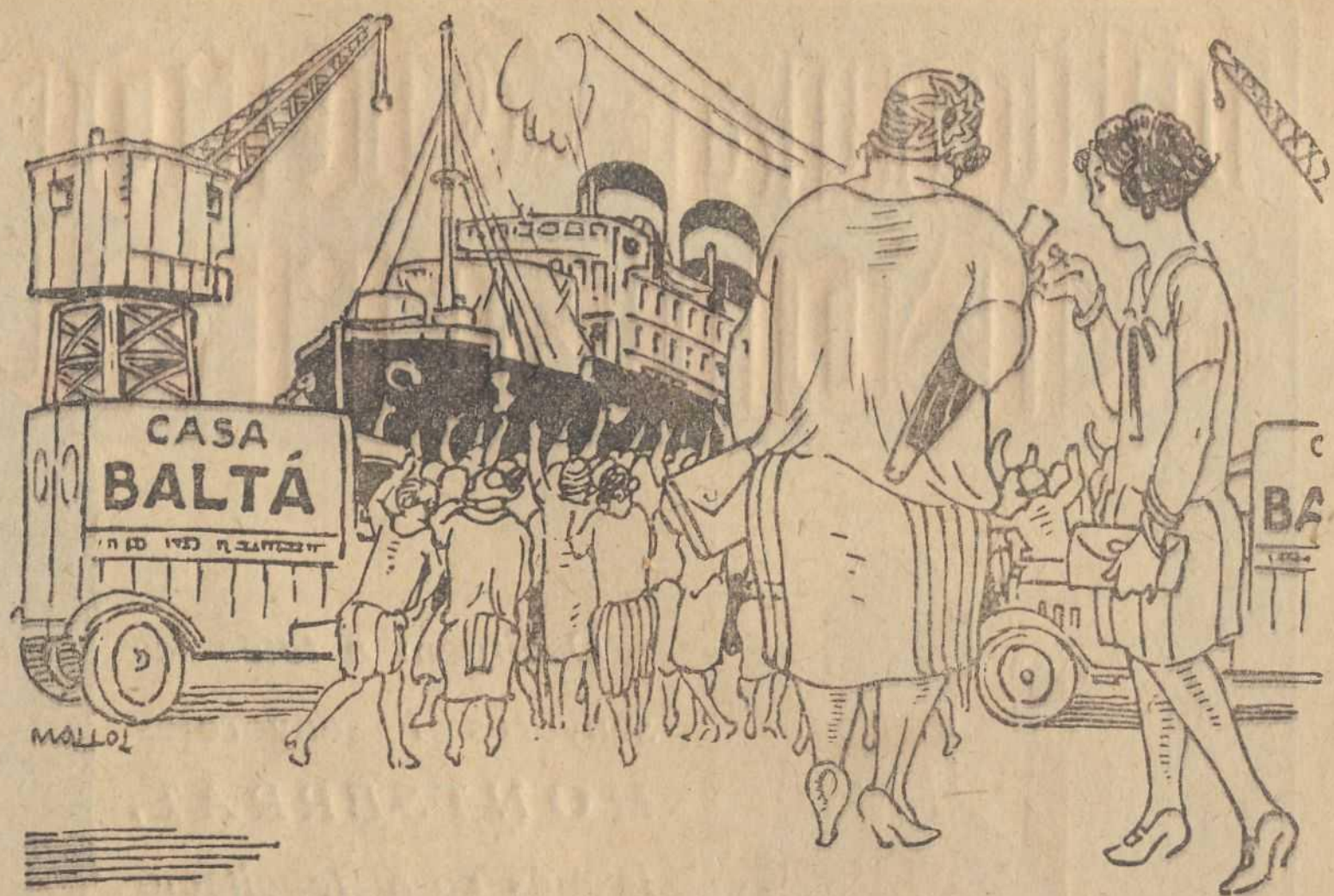
per Pepeta Fornés. — Decorat de Batlle i Amigó. — Preciosos vestits.

TITOLS DELS QUADROS: I De damisel·la a Ventafocs.—II L'anell del príncep i la velleta del bosc.—III La nou meravellosa (amb el preciós quadro de la carrossa).—IV Somni realitzat.—V El ball del príncep o la xinel·la de cristall.—VI Potser sí, potser no, potser sí que era jo.—VII De Ventafocs a princesa.—Original apoteosi.

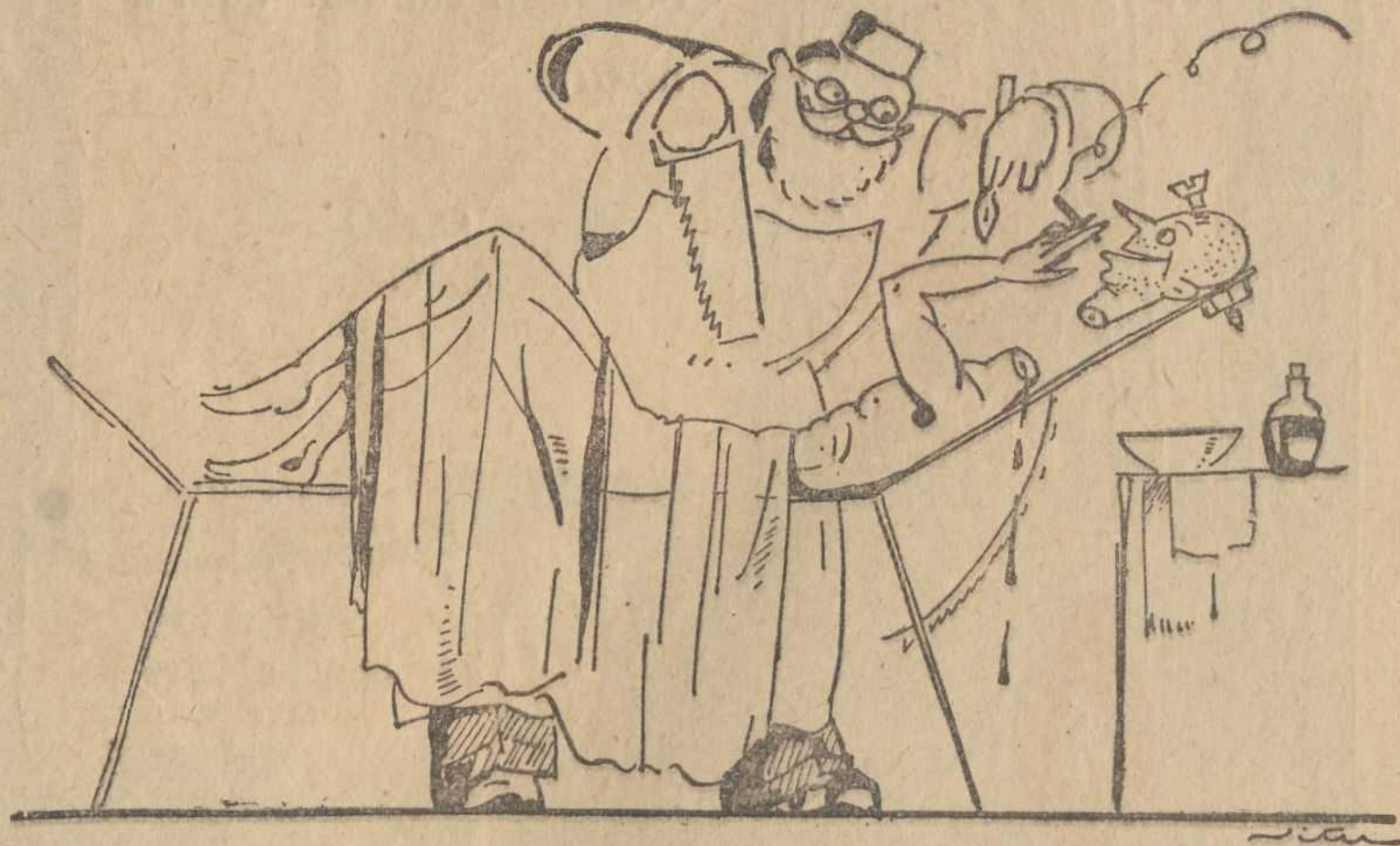
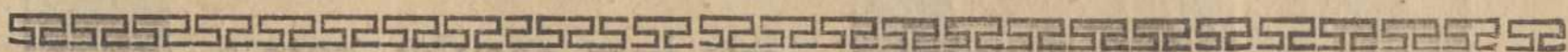
Dijous vinent, dia 26, a les cinc, la preciosa rondalla. de gran èxit,

EL MES PETIT DE TOTS

Redacció i Administració: Cardenal Casañas, 4. — Impremta: Muntaner, 24, interior.

— Que saps per què hi ha tanta gent aquí, nena?
 — Sí, senyora; és que acaba d'arribar un vaixell carregat de SEDES per la CASA BALTA i tothom l'esperava perquè és la casa a on es compra més bo i més barat de Barcelona.
CASA BALTA Banys Nous, 11 i Cecs Boqueria, 8 - Telèfon 779 A

El doctor. — Que no està espantat d'aquesta operació tan ferma que li estic fent?

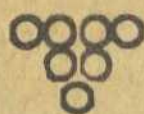
El malalt. — No senyor, estic perfectament tranquil, puix he vist aquí darrera una ampolla de LISOL per a desinfectar-me les ferides i si és necessari la casa, el camp, etc., e'c.

VALLES GERMANS fabricants de desinfectants, Massini, 79.

Aigua de la Verge de Montserrat

*Desitgem a totes les
senyores i senyoretes
MONTSERRAT,
la més coral felicitació
amb motiu de la festa
de llur Excelsa Patrona
que hem escullit com a
nostra.*

Elaborada sota la direcció del Farmacutic
Dr. J. VILADOT
Registrada en Sanitat amb el num. 9 252

De venda en el Monastir de Montserrat

i en totes les farmacies i centres d' especifics
Deposit general: Laboratoris del Dr. J. Viladot, Concell de Cent. 303

Important: L'aigua de la Verge de Montserrat és l'única Colònia absolutament antisèptica essent per excel·lència anti-reumàtica, tonificant i de perfum francament simpàtic. Imprescindible en tota liar.